

a

SVOBODA
JE SVOBODA
TISTI
KI MISLIJO
DRUGAČE

ŠTUDENTSKI LIST ŠT. 22
LETNIK XXI
LJUBLJANA, 11. MAJA 1972
CENA 1 DIN

TRUBUNA

Pavle Zgaga

(JE ŠE) AKTUALNO

Rezultati volitev v univerzitetni svet

fakulteta	volilo	%	neveljavnih glasovnic
FF	305	11,7	1
PF	215	21,3	5
EF	381	22,0	5
FSPN	238	67,2	1
FNT	485	28,3	38
FAGG	225	26,8	28
FE	185	19,8	7
SF	344	39,9	77
MF	265	35,0	—
BTF	486	52,1	7
skupaj	3171	26,7	163

izvoljen

Boris Cizej, 1. let. pedagog-psih.

Marko Globevnik, 3. letnik

Miran Hvastja, 2. letnik

Joco Klopčič, 4. letnik

Drago Babič, 3. let. kemije

Branko Petrič, 2. letnik gradb.

Zoran Vujović, 3. letnik

Oton Mozetič, 2. letnik

Bojan Čerček, 4. let. spl. med.

Alenka Švajger, 4. let. vet.

V poročilu volilne komisije je rečeno, da so bile volitve opravljene v skladu s pravilnikom o izvedbi volitev na vseh fakultetah in da je glasovanje potekalo brez nepravilnosti. Od 11865 volilnih upravičencev - študentov vseh fakultet je glasovalo 3171 študentov (26,7% - 28,6% rednih, 1,7 izrednih ter 10,4% absolventov).

Na izvršnem odboru SŠ LVZ pa niso tako zadovoljni z volitvami. Baje je skupna kadrovska komisija US in PZS univerze sprejela sklep, da je treba vse volilce o volitvah pismeno obvestiti. Kolikor mi je znano, ta sklep ni bil realiziran. Kadrovski postopek tudi ni potekal, tako kot je to predlagal IO SŠ LVZ. Kandidati so bili predlagani, tako da so na hitro zbrali potrebne podpise in ne po zborih letnikov. 10 meni, da je tudi to eden vzrokov za neučinkovitost volitev.

V pravilniku za izvedbo volitev ni bilo kvoruma za ugotovitev sklepčnosti.

Kaj naj pripišem za komentar? Mogoče to, da smo lahko vseli, da nismo volili ZA gradnjo kakšne nove fakultete, ki je potem ne bi dobili. Mogoče pa bi bilo to dobro; mogoče bi se enkrat zbudili in se zavedeli formalnosti in estetskih napak univerzitetnega (in tudi vsega ostalega) samoupravljanja, mogoče bi bilo konec te vsesplošne (samoupravljalške?) apatije. Z reformo struktur se zavest kaj prida ne spreminja. Po zahodnih univerzah se študentje borijo za samoupravljanje, nam pa je bilo takorekoč podarjeno, če že ne "vsiljeno".

Rezultati, ki jih dobivamo, nam odpirajo alternativo: samoupravljanje ali samoupravljanje. Vprašati se moramo, zakaj se umikamo celo tam, kjer bi morali napadati.

Sicer pa predlagam dedno pravico članstva v samoupravnih organih. Mislim, da bomo tako rešeni vseh glavobolov.

Druga faza ustavnih sprememb in študentska organizacija

V drugi fazi ustavnih sprememb bodo družbenopolitične organizacije dobile svoje mesto v ustavi. Med temi naj bi bila tudi Zveza SŠ Slovenije (v republiškem merilu) in ZŠJ (v zveznem merilu).

Izvršni odbor SŠ LVZ se zavzema, da bi družbenopolitične organizacije vključevali v ustavo čimbolj restriktivno, predvsem naj bi vključili ZK, SZDL in sindikate. Ostalih organizacij (ZM, ZŠ, ZB...) naj ne bi definirali tako široko - torej v ustavi. Predlagajo, da bi bila ZŠJ kot organizacija definirana glede na pravice in dolžnosti njenih članov.

Za julij je v pripravi tudi konferenca ZK o mladini, kjer bodo razpravljali tudi o študentskih organizacijah. IO SŠ LVZ je sicer predlagal, naj bi bila to konferenca o "mladi generaciji", vendar razlika pojmov ne predstavlja praktičnega problema.

Za nov študij na filozofski

Fakultetni odbor SŠ FF je na sestanku 11. aprila začel pripravljati akcijo "19. april" za spremembo študija na FF. Izdal je no

vo številko glasila Fifak z materiali za skupščino, ki bo (za vas, ki to berete) je bila: tiskanje Tribune je pač dolgotrajen posel) 19. aprila dopoldne. Popoldne pa bodo (so bile) skupščine po oddelkih. O akciji je obvestil tudi vse profesori in računa na njihovo udeležbo.

Konkreten rezultat naj bi bil nov program in novi načini študija, omogočanje alternativnih oblik študija ter nova študentska organizacija na fakulteti, ki bo bolj učinkovito posegala v študijske probleme. Izšla je tudi nova, že sedma številka glasila ekonomistov ČE, arhitekti pa pripravljajo novo številko svojega AA (ki je ob času, ko to berete, verjetno tudi že izšel).

Nekatere članke iz Fifaka in Čėja objavljamo na 4. strani.

Alternativna univerza je - Alternativne univerze ni

Splošno rečeno - drugi teden delovanja Alternativne univerze je bil slab. Mogoče prav zaradi tega, ker se je premaknila s filozofske fakultete na naravoslovne, na kar so mislile že skoraj vse na filozofski spočete akcije, nobena pa še ni tvegala poskusa. Ta drugi teden je bil namenjen prav širjenju ideje alternativne univerze, njen ogenj pa ni vžgal. Bil je poskus stopanja študentske organizacije med same študente, poskus dogovarjanja med študenti vseh fakultet na skupni osnovi, pa...

Alternativna univerza smo lahko le mi sami, tu ni administracije, profesorjev ex cetera, ni štipendij. Grajena je lahko le na nas samih, na našem nezadovoljstvu; je pa samo takrat, kadar se **zavedamo** svojih (univerzitetnih) alternativ. Poskušajmo biti kozmos naše nezadovoljnosti, "negativne moči", preraščanja. Je to prevelika aspiracija?

10. aprila naj bi se svet Alternativne univerze sestal s kemiki na njihovi fakulteti, da bi se domenili za skupno delo. Prišlo je kakih deset študentov z drugih fakultet, med njimi niti en kemik. Sestanek se je potem začel v tej sestavi na filozofski fakulteti z vprašanjem po nadaljnjem delu. Zvečer ob 18. uri je bila v avli filozofske fakultete otvoritev zanimive razstave grafik štirih študentov ALU, ki si jo lahko še ogledate. Naslednjega dne je bil v kazini (Trg revolucije 1) študijski večer z naslovom "Misel Borisa Kidriča", ki ga je v sodelovanju z AU priredil UK ZKS. Kidričeva koncepcija o planiranem, premoščenem ekonomskem načrtovanju in današnja ekonomska kriza - to je bilo vprašanje, ki je odprlo zanimivo debato. Obisk pa je bil spet slab. 12. aprila je bil na strojni fakulteti na povedan sestanku izvršnega odbora SŠ LVZ s študenti na temo "Samoupravljanje na univerzi". Spočetka je prisostvovalo tudi nekaj strojnikov, ki pa so po dveh minutah hahljajoč odšli. Tako je bil to običajen sestanek izvršnega odbora, ki sta ga popestrila (poleg novinarke radia Študent) še en študent s pravne in eden s filozofske fakultete! Pogovor pa je bil vsekakor zanimiv. Težave univerzitetnega samoupravljanja (brez samoupravljalcev?), spontanost in organiziranost, študentska organizacija in študentsko gibanje. Kako odtujeno organizacijo spet približati, vrniti svojim članom? Tako da neha biti organizacija? Ali pa je študentska organizacija branik dosežkov študentskega gibanja?

13. aprila je bil na fakulteti za elektrotehniko pogovor z mladimi strokovnjaki na temo "Pomen računalništva". Zanimivi debati je prisostvovalo sedem ljudi.

Naslednji dan: soba 25 na arhitekturi - TRI DNI POD KOVOTROM. Niste se mogli zgubiti, vrv (ki je bila konopljasta, ki je stala dosti denarja, ki se je odbijala od kljuke...) bi vas pripeljala od vhoda po stopnišču tja v drugo nadstropje v sobo 25, kjer se je končala na obešalniku. Pa vas vseeno ni bilo, žal naj vam bo! Bili pa so kolegi arhitekti (poleg nekaj opazovalcev s "tujih fakultet", ki jim je dekan FAGG dovolil ostati v stavbi do 23. ure), videli smo diapozitive s happeninga na Vegovi, pili pivo in kavo in se pogovarjali. In poslušali prepričljive arhitektove. Ali naj bo arhitekt fahidiot ali revolucionar? Ali arhitekt kot človek lahko gradi stavbo nekega velikega trgovskega podjetja ali banke, ne da bi mislil kaj dela in komu to dela? ... Avto je, toda kako in zakaj naj gradi arhitekt garaže? Ali naj bo arhitektura samo izvajanje naročil (npr. gradnja arhitektonsko estetskih in avantgardnih zgradb: bank etc. - ali pa mogoče celo koncentracijskih taborišč?) ali pa tudi spraševanje po človekovem okolju in poskus graditve človeškega okolja. Ali naj bo torej arhitektura tudi filozofija? Nehajte brati, nehaite pisati, kajti berete pisanje, pišete na papir, papir pridelujemo iz lesa, za les sekamo drevje, drevesa pa nam obnavljajo zrak in če vsa posekamo, se bomo ali zastropili ali pa bomo morali poklicati na pomoč tehnologijo, ki nam bo izdelala sintetični zrak! Na koncu so sicer fahidioti in revolucionarji ostali, pogovor pa je povedal, da se alternative pojavljajo tudi v naši zvesti. Interdisciplinarnost je eden najmočnejših udarcev naše mu fahidiotizmu. To je zavest, da smo lahko poleg tistega, kar počnemo, še kaj drugega, in da to moramo biti.

"People will farm in the morning, make music in the afternoon and fuck wherever and whenever they want to." (J. Rubin, Do it!, str. 256) "Brž ko namreč delo začenja biti razdeljeno, ima vsakdo določen izključen krog dejavnosti, ki mu je vsiljena, iz katere ven ne more; je lovec, ribič ali pastir - ali kritični kritik - in mora to ostati, če noče izgubiti sredstev za življenje - medtem ko v komunistični družbi, kjer ni, da bi vsakdo imel izključni krog dejavnosti, marveč se lahko izobrazi v vsaki po ljubni panogi, uravnava družba občo produkcijo in mi ravno s tem omogoča, da... jutraj lovim, popoldne ribarim, zvečer redim živino - in po jedi kritiziram -, kot mi pač prija; ne da bi kdaj postal lovec, ribič, pastir - ali kritik." (K. Marx, Nemška ideologija, Izbrana dela II, 1972, str. 40) ali študent ali profesor.

EKOLOŠKA RUBRIKA

(Tretji iz serije štirih članov o problemih okolja in možnih rešitvah teh problemov)

DONNA BROOKMAN IN BOB KNIGHT

OBVEŠČANJE IN OPAZOVANJE OKOLJA

Že v prvih dveh člankih iz te serije smo opozorili na resne in zapletene probleme v zvezi z našim okoljem. Prenaseljenost, izčrpavanje naravnih bogastev in zahteva po ekonomski rasti na račun večje potrošnje vodijo moderno družbo v samouničenje. Kako preusmeriti družbo na pot, ki vodi k obstanku? Treba je razvijati ekološko osveščenost, ki bo oblikovala nadaljnjo rast družbe. Ekološka osveščenost je več kot golo občudovanje narave in želja po njeni ohranitvi. Človeštvo moramo razumeti kot člen v zapletenem ravnotežju narave, zavreči pa tradicionalni antropocentri zem - človek je središče sveta - samo na ta način se lahko razvijamo v skladu z naravo, ne pa proti njej. Ekonomska rast mora biti v mejah naravnih zmogljivosti. Ohranjanje in pametno gospodarjenje s svetovnimi rezervami ne omogoča samo boljšega standarda, ampak daje možnost za nadaljevanje življenja sploh.

Odgovornost prav vsega posameznika je ogromna. Možnosti sodelovanja so številne: individualne navade, politično udejstvovanje, specialne veje študija in izobrazbe itd. Vsa ta dejanja imajo skupen cilj: ekološko osveščanje kot opozorilo, da moramo usklajevati človeški razvoj z njegovo okolico.

Intuicija, praktična znanja, nove tehnološke metode so potrebni za razumevanje in usmerjanje našega razvoja. Poenostavljena gesla, "Za ohranitev narave", "Proti tehnologiji" so nerealistična, celo škodljiva, ker nas oddaljujejo od resnično konstruktivnih rešitev. Ne potrebuje mo primitivne, pastoralne eksistence, temveč družbo z razumnim odnosom do tehnologije in narave, kjer bo človek zavzemal svoj dejanski prostor.

Razumeti in spoštovati moramo zapletenost problemov okolja in sprejeti dejstvo, da lahko akcije v boju za obstanek omejijo gospodarsko rast. Na primer: tovarno, ki močno onesnažuje zrak in vodo, prisilimo, da vgradi čistilne naprave. Ti dodatni stroški pa povzročijo nerentabilnost tovarne. Tudi ukinitve takih panog pridejo v poštev. (Opozoriti morava, da so te solucije zapletene in boleče in da se obrestujejo šele v daljšem obdobju). Posledicam človekovega ekonomskega razvoja se ni moč izogniti, omejimo pa jih lahko. Uspehi industrializacije so pomembni, vendar jih moramo kontrolirati. Korenine naraščajoče krize okolja izvirajo iz takojmenovanih "uspehov" in napredka gospodarstva, še bolj očitne so napake na tem področju.

Višji standard, večja izbira in lažje dostopni potrošniški artikli, nizka smrtnost novorojenčkov, višji pridelek v kmetijstvu, daljša življenjska doba in ostale dobrine današnjega načina življenja povečuje pritisk na naše okolje. Poiskati moramo ravnotežje med ekonomskim napredkom in ohranjanjem okolja. Tehnologijo moramo opozoriti na omejenost svetovnih možnosti.

Pa prispevek posameznika? Vsak izmed nas mora zmanjšati "lansirane potrebe" in čez merno porabo in s tem ohraniti svetovne rezerve. Predvsem neodgovorno je naraščanje uporabe folij iz aluminija, plastičnih škodelic in vrečk, steklenic za enkratno uporabo - vsa ta embalaža ni škodljiva. Z "reorganizacijo" navad vsakega posameznika se moramo boriti proti uporabnim, vendar ekološko nevarnim navotarijam. Organizirana društva naj sodelujejo pri odločitvah in planiranju gospodarstva in politike - ta način si bomo podrobno ogledali naslednji teden, v zadnjem članku iz te serije. Znova morava opozoriti na medsebojno odvisnost in razmerje človeka do Narave.

Kljub ekonomski rasti kvaliteta življenja ne more več naraščati. Vzporedno z njo namreč narašča nevarnost prenaseljenosti, zastupljanje vode in zraka, hrupa. Človeška prilagodljivost pa je omejena: ukrepati moramo naglo in učinkovito. Človeštvo narašča z zastrahujočo naglico kot smo že omenili v prejšnjem članku, to pa pomeni pomanjkanje hrane. Že ob koncu tega desetletja je predvidena lakota na širokih prostorih sveta. Že danes pa so pereči problemi onečiščenja zraka in vode, izčrpanosti naravnih bogastev itd. Zemlja ne more tekmovali z nenehno rastočim potrošništvom. Ustvariti moramo ravnotežje med človeškimi potrebami in naravnimi bogastvi. Vzgojiti moramo planetarno odgovornost, ki se bo odražala v vsakdanjem življenju posameznika. Konkretne oblike ekološke osveščenosti so številne: postanimo kritični potrošniki, ne odmetujmo odpadkov, omejimo uporabo nezdravih oblik transporta, kot je na primer avto, omejimo družine, ne postanimo odvisni od luksuznih predmetov. Ekološka osveščenost je sprejemanje osebne odgovornosti pri vzdrževanju naravnega ravnotežja v naravi. Večino problemov visoko industrializiranih držav - in s tem vseh držav - lahko rešimo samo z vodilnim mestom ekologije. V Jugoslaviji je to še mogoče. O tem pa prihodnji

naša kramljanja

na temo S E TO VI

so propagandni teksti taki, kot so dobri ali vsaj deloma dobri, in 2. da je reklama nekaj normalnega, rujnega, lepega in koristnega. Naredite iz predpostavk vrednostni sodbi in po njih sestavite propagandno vprašanje, ki predestinira odgovor in positi-ve deluje na osebo. Sele tisti, ki vam bo odgovoril, da je propa-ganda nekaj normalnega, rujnega, lepega in koristnega, vam bo pravi moč.

4. Ali veste, kaj je to: sinopsis, full service, copy strategy, slogan, media plan? — Angleščino obvladam, torej besede poznam, ne vem pa, v kak kontekst jih postavljate. Ali hočete reklame čim bolj očistiti slovenščini tako nepotrebnih tujk, in je to ves za-klad konvertibilnega jezika, ki ga bo vaš sodelavec smel upo-rabljati?

5. Menite, da bi pri kreativnem in zahtevnem delu v mladem in ambicioznem kolektivu z dobrimi medsebojnimi odnosi in urejenimi delovnimi pogoji lahko razvili in dokazali svoje zmo-žnosti? — To vprašanje ste zastavili že bolje. Propaganda išče spermo, ki bi se sama oplajala. "Saj kupujete pivo Streap-teas, ki vam edino podaljša penis za 12,7%?" ipd. Odgovor mora biti "Seveda", kajti vrednostna sodba je: "Kdor ima dolg penis (oz. daljši za 12,7%), je boljši (pravičnejši, naprednejši, pri-vlačnejši...)"

6. Znete zagovarjati svoja stališča? — Pravkar poskušam nekaj takega početi, pa ne vem, če bi vam tak koristil.

7. Cenite teamsko delo? — Of course. Zanima me le, kakšno delo mislite. Teamsko delo je lahko zelo uspešna metoda tudi pri delu, ki mu pravimo klanje ali pa manipulacija...

8. Ali vam zanimivo in kreativno delo, uspešnost in pripadnost hiši pomenijo več kot nadure, točen odhod iz službe ali lepa pisalna miza? — Ja, vsi že vemo, kako je s temi stvarmi...

V DELU lahko zadnje čase vidimo (za jugoslovansko časopi-sje) nevsakdanji oglas sekretariata časopisne enote ČGP DELO, ki je obenem anketa (a la TT, Nedeljski ipd.), ki vam pove (po vsaj osmih pozitivnih odgovorih od desetih), da ste prvovrstni sodelavec v biroju za marketing in propagando.

1. Vas veseli delo v propagandi? — Ne. Propaganda je širjenje določenega modela sveta za vsako ceno, in ta cena zahteva eli-minacijo spraševanja po tem modelu samem. Daleč tam v zgo-dovini je še Sonce krožilo okrog Zemlje, in še danes bi, ko bi bili poznali totalno propagando.

2. Ste imeli kdaj literarne ambicije? — Imel. Zagrenjen eksisten-cialist sem bil, ki je svoj gnus in prezir do takšnega sveta izlival v pesmice, ki sem jih moral objavljati v privatnem časopisu, da so zagledale luč sveta. Mislim, da so vam potrebni ljudje, ki so bili bolj pogumni pesniki in pisatelji. Povprašajte pri Anteni.

3. Se vam zdi, da bi mnoge propagandne tekste, ki jih berete v časopisih ali slišite na radiu in televiziji, znali napisati bolje? — Ne morem odgovoriti, ker se me tako postavljeno vprašanje ne tiče. Vprašanje ste zgradili na dveh predpostavkah: 1. da pisalnimi mizicami. Ja, vse to pelje v malomeščanstvo, pehanje za denarjem (ki ga lahko lažje in več zaslužite v biroju za marke-ting in propagando), dolgčas in muko, znojne nogavice. Kateri mlad človek bi zamenjal športni avtomobil, razgibano življe-nje s coca colo, s tegobami moderne dobe in bi potem moral piti cinar?

9. Ali menite, da ste za svoje sposobnosti premalo plačani? — Pozitiven odgovor (zahtevate jih vsaj osem) torej pomeni, da bo plača pri vas višja?

10. Ali ste stari več kot 25 in manj kot 35 let? — To je starost idealnega Slovenca: lahko se poroči na Kmečki ohceti, lahko je predsednik ZMS, lahko igra pri NK Olimpija, ne kadi trave in nima krčnih žil. Če odgovarja zahtevam od 1 do 9, je to res idealen nosilec bodočnosti. Za idealnega Slovenca sem vsaj štiri leta premlad.

Uklapljam se v svetovni meščanski red. In da bi se vanj uklap-ljali čudovitejši, še seveda treba iskati mlade, mbiciozne, ener-gične ljudi, ki imajo ali so imeli literarne ambicije, ki so kritič-ni do obstoječega (neefektivnega meščanskega reda), ker je to obstoječe še premalo to, kar že je; ljudi torej, ki bi nam pomaga-li, da bi se z bolj literarno oblikovano propagando lažje in brez-čuvstva (ki nam jih je zadal pojav maximarketa) vklopi" bodoči podaljšek obstoječega. Ki bi nam mogoče nekoč tik pred pri-jetom v svetovni komunizem tudi pojasnili pomen pojma CO-PY STRATEGY ali FULL SERVICE in njuno vlogo v svetovni revoluciji.

Slasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva vas potrebuje, da-oste odprli novo stran v herojski človeški zgodovini, stran re-volucionarne propagande, ki je edino orožje in edina metoda za družitve (ZVEZA) vseh ljudi (DELOVNO LJUDSTVO) v nara-ščajočo enega; blagega očeta Forda (SOCIALIZEM). Ki prinese re-šitve, ki bodo vsi ljudje pili pivo Streap-tease, vsi bodo živeli v istem zastrupljenem zraku, vsi se bodo kopali v nesnaženih morjih, vsi bodo enako izpostavljeni propagandi. Si bomo en sam velik biro za marketing in propagando.

S prijavite se čimprej, da vas kdaj kasneje ne prijavijo drugi!!!

POVAMPIRJEHO OBLASTNIŠTVO

"Še eno sporočilo, objavljeno ta teden, je imelo nemajhno od-mevnost. Avtorjem nacionalističnih sestankov namreč po vsej-verjetnosti ne bo preostalo nič drugega, kot da bodo vrnili ho-norarje."

Zakonskega postopka ne bomo sprožili le, da bi povrnili ho-norarje za članke, ki so bili objavljeni v nacionalističnih časo-pisih, temveč tudi za tiste, ki so bili objavljeni v "legalnem" tisku ter predstavljeni prek radia in televizije, vendar so bili nacionalistično obarvani.' To je izjavil zagrebški javni tožilec Rade Bubalo na seji mestnega zbora zagrebške skupščine... (Delo, 9.aprila 1972, 6.stran)

Uresničevati so se začele bojazni, ki so se nam postavile po 21.seji predsedstva ZKJ. Bojazni o hlapčevstvu nove oblastniške garniture, ki se s svojimi ukrepi skuša prikupiti ne vem ko-mu, bojazni o popolnem zabrisanju pojmov politične in kazen-ske odgovornosti...

Napovedani ukrepi glede vračanja že davno porabljenih hono-rarjev pa so presegli vsakršno mejo obnašanja v vsaj navidez-civiliziranem svetu. Iz časopisnih poročil je razvidno, da se proti "bivšim nacionalistom" neprenehoma ustvarja vzdušje-pravega pogroma. Zanimivo je, da se je njihovo število silno skričilo, pač v meje, kjer dokončen obračun s posamezniki še ne ogroža nacionalnega miru in gotovosti. Samo vprašamo se lahko, kjer je bila pred letom dni ta ogromna večina pošte-nih in zvestih samoupravljalcev, ki sedaj prav tako vneto pri-sega na 21.sejo in Tita, kot je prej na deseto sejo CK ZKH in na Savko.

ODPOVED

Politični pragmatizem
Idejni programi in iluzije
Vloga osebnosti v socialistični družbi
Skupščina in skupnosti
Javno ali zakrito
Napad in nemoč
Organizacija in zgodovina
Etika, historični materializem, relativnost
Objektivni duh in anarhija
Svoboda in psihoanaliza

1. Produkcija razrednih oblik:
Tone Remc, rep. poslanec je v smislu 59. čl. poslovnika skupščine SRS poslal izjavo o odstopu predsedniku skupščine SRS Sergeju Kraig-herju, kjer je razčlenil svoje družbeno delo na političnih aktivih krajev-nih skupnosti, pojasnil je razloge za odločitev o odstopu, sprejel je sa-mokritiko in se na koncu zahvalil študentom, ki so mu pomagali pri-tvornem delu. Da bi svoj odstop bolje osvetlil, je hkrati s izjavo o od-stopu (6. 3. 1972, Ljubljana) poslal predsedniku slovenske skupščine priloge: — besedilo govora na plenumu Zveze študentov Zagreba, izja-vo UK ZKS, izjavo IO ŠŠ in dokument Razsodišča demokratičnih pravic pri občinski konferenci SZDL, Ljubljana-Center z dne 13.1.1972.

Zakaj je odstopil republiški poslanec Tone Remc? Zaradi psihoze zaradi splošnega nezaupanja? Morda zaradi namišljenih, nikjer vid- -kafkovskih direktiv? Rep. poslanec Tone Remc je odstopil zavoljo po-litičnega pragmatizma, ki ima neposredne in praktične produkcijske razredne oblike, to se pravi, za odstop se je samostojno odločil tedaj, ko ga je pragmatizem DNEVNE IN TEKOČE POLITIKE prisilil, da se je vdal samemu sebi in družbi. Tone Remc se je tako moral spovedati vsem tistim, ki v političnem pragmatizmu vidijo edino rešitev. Je Tone Remc proti delavskemu razredu? Ni. Je proti socializmu? Ni. Je šovi-nist, unitarist, birokrat, nacionalist? Ni. In vendar ga je pragmatizem prisilil, da je odstopil. Prisilni jopič političnega pragmatizma je tisti, ki zahteva spoved in odpoved.

2. Socialistična demokracija in program ZKJ sta uravnana po revolu-cionarnih modelih in vsebinah, ki jih je izbojeval NOB. Zato idejni programi niso iluzije, ampak načrti za uresničitev boljših družbenih razmer v SFRJ.

3. Ves šolski in izobraževalni sistem v SFRJ je usmerjen v izoblikova-nje svobodnega in zavednega občana in državljana. Zato je vloga socia-lizma v zgodovini tudi OSEBNOSTNI DEJAVNIK, ki ga gotovo ne smemo in ne moremo prezreti. Boljšo družbo sestavljajo svobodni in zavedni ljudje, ki so pripravljeni graditi in kritizirati in ne obratno. Osebnost pa seveda ni papeška bolj kot papež sam, ne stoji torej me-tafizično nad drugimi občani in državljani, ampak se nekovredno in samoupravno, eksistencialno in socialno vključuje v socialistično de-mokracijo.

4. Skupščine so sestavljene iz zborov in izborov skupnosti. To pomeni, da ima pravico do govora, tiska in misli in do dela vsak občan, kot mu to narekujejo ustava in statut delovnih in političnih organizacij. Skup-ščina torej ni NAD ljudmi, temveč naj ljudi prežema s skupnimi (in ne skupinskimi, gr. paškimi!!!) interesi. Seveda interesi niso le politični, ampak so predvsem praktični, to je, interesi so gospodarski, ekonom-ski, kulturni, kmetijski, zdravstveni, športni... Interesi ne smejo prera-sti v očitno socialno razlikovanje, ker lahko s presežki interesa nad-interesom odpravimo socializmo.

5. Večkrat smo pričali javnih ali zakritih napadov, polemik in zmed, k-ovirajo naprednejšo pot socializma. To se dogaja največ zaradi samu-voljne kritike, zaradi brezuspešnega politikanstva, zavoljo osebne uža-ljenosti, gorečnosti ipd. Med javnim in zakritim delovanjem je enako razmerje kakor med večinskim in posameznim. Nobena nad-moč ni tako velika, da je ljudje ne bi mogli skupaj dostojno premagati, nobena-igrlica ne more biti tako tiha, da je ljudje ne bi mogli samoupravno raz-krinkati.

6. Kaj se zgodi, če igrice ostanejo zakrite dolgo časa, če so na pohodu osebe in samo osebne sile? Tedaj se zgodi, da ima napadalec veliko-prav, medtem ko se napadeni ne more braniti. To se dogaja v tisku, ob-podelitvah priznanj in nagrad, ob zaposlovanju in drugje. Te nepravil-nosti bi bilo treba ODKRITO IN JAVNO, pravno in samoupravno raz-krinkati, prinesiti odločilne rešitve in v soglasju s socializmom UPOŠTE-VATI vlogo napadalcev, ki sejejo zmedo, odtujenost in nezaupanje.

Tako bo zdaj za nacionalno evforijo celega naroda plačalo ce-l o nekaj deset ali morda sto posameznikov. Fraze o politič-nem obračunu z njimi postajajo vse prozornejše, saj že lep čas nimajo nikakršne politične moči niti možnosti, da bi se javno branili ali pojasnjevali svoja stališča. Nekaj so jih pozapri-li, o stalim pa načrtno odvzemajo in omejujejo možnosti za eks-istenčni obstoj. Miko Tripala bodo vsak čas (če ga že niso) od-stranili fakultete. Zmagoslavno je bilo sporočeno, da so raz-krinkali podtalne poskuse Srečka Bijeliča, ki je bil njegov se-danji greh samo v tem, da se je skušal zaposliti itd. itd.

Programaška histerija nove hrvaške oblasti ne pozna nobenih meja. Politični obračun se je spremenil v fizičnega (onemogo-čanje zaposlovanja), ta pa je v zadnji fazi prevzel resnično gro-ziljive dimenzije. Ljudje, ki so v glavnem že tako brez zaposlit-ve, bodo morali vračati denar, ki so ga popolnoma normalno in legalno zaslužili pred letom dni in več. Za že tako zapostav-ljene in onemogočene bo to pomenilo eksistenčno katastrofo. Če bi poskušali to logiko vračanja prenesti na vsa kulturna, politična in gospodarska področja v Jugoslaviji, bi prišli do po-polnega absurda.

Na zahodu leve politične organizacije in levo usmerjeni intel-ektualci vse bolj povzdigujejo glas ob lažnih političnih proce-sih v Sovjetski zvezi, Češkoslovaški in nekaterih drugih soci-alističnih državah. Po nesmiselnem zapiranju študentov v Beo-gradu in Novem Sadu se je sedaj slepi aparat prisile do kraja aktiviral tudi v Zagrebu. Ne smemo se čuditi, da nas javnost v Franciji, Nemčiji, Italiji vse bolj postavlja v isto vsto z reži-mi, ki zapirajo intelektualce, študente, delavce. V isto vrsto z režimi, ki jim po vsej pravici pritiče vzdevek stalinistični.

7. Treba je skratka zanikati manipulacijo, da bi se zgodovina uresni-čevala organizirano. Pozitivna sodobnost dostikrat preseneti tiste špekulante in manipulante, ki vidijo svojo veličino v domišljiji in ne v druž-beni praksi. Zgodovina se uresničuje organizirano, tedaj ko je zaprta-pot manipulaciji, ko je kontrolni sistem dovolj močan, da ni niti same-mu sebi cilj niti ne škoduje večini.

8. Delitev dela je v sporu z nenehnim tehničnim in socialnim napred- -kom. Ta spor izvira iz svobodne-etične odločitve za boljšo družbo in-iz historičnih-praktičnih načrtov, ki se izkažejo v kratkem roku za-relativne.

9. Zato je hegeljansko „občestvo“ dobilo v marksovskih postavkah dru-gačno in bistveno kvalifikacijo: družba. V ekonomskih političnih ka-tegorijah ne more obvladovati sveta je objektivni absolutni duh, ne more izzvati revolucije le anarhija; kjer bi se to vendarle zgodilo, je mo-goče delovati samo in samo utopično. Pomen sodobnega človeka v druž-bi je zato namenjen k svobodi in k samozaveši. Brez prvega ni druge-ga: svoboda in samozaveš (ne v psihološkem smislu) sta torej temelj-za pravilno politično in idejno odločanje.

10. Svoboda za koga? Za posameznike? Svoboda za vse, ki znajo pre-magati samozaveš in lahko umejvajo hkrati drugačne kritične družbene odnose? Apologeti utopične svobode so nemočni, ker ne ži-vijo na tem svetu, ampak se jim zdi, da so že v absolutnem raju an v-peklu. Prvi so nepopoljšljivi optimisti, drugi so dvomljivi pesimisti. Zato svoboda ni danost, ampak si jo je treba vedno znova priboriti za družbo.

V kontekstu tega spisa je Tone Remc predvsem realni vizionar. To pomeni: „Žal mi je, da me je dosedanje poslansko delo bistveno oteže-valo, da bi v časovnem smislu izpolnil svoj študijski program in s študij-skimi rezultati prispeval k afirmaciji študentskega gibanja, kar mi je uspevalo v prvem razdobju mojega študija in bi mi ob normalnih poli-tičnih delovnih in osebnih okoliščinah lahko uspevalo tudi naprej. Po-sebno mi je žal, da bo vsaj za sedaj študentska skupnost ostala v skup-ščini brez svojega predstavnika, vendar pa upam, da ji bo uspelo na druge načine tvorno sodelovati v skupščini, še posebej, ker doseženi rezultati dokazujejo, da je možno s temeljito strokovno-politično pri-pravo, argumentiranimi nastopi in organizirano dejavnostjo učinkovi-to razreševati vsa študentska in splošna družbena vprašanja z n o t r a, s a m o u p r a v n e g a s i s t e m a in tako tudi konkretno prispevati k r e v o l u c i o n i r a n j u d r u ž b e.“ (iz izjave o odstopu).

Jeno Vehovar

LEGITIMNOST MOČI

„Človek je ne samo individuuum, temveč tudi in predvsem družbeno bitje,“ nas učijo že od osemletke naprej. In vendar le je ravno obstoj individualne in družbene sfere človeške eksistence tudi osnovni odnos, ki pogojuje „idejni konflikt generacij“, konflikt med vrednotami individuuma in iz dneva v dan močnejšo kategorijo institucionalizacije vrednot.

Moderni birokratizem je naletel na izredno plodna tla sodeb ne družbe, tako da včasih daje vtis, da ni ne konca ne kraja podrejenosti človeka birokraciji. Le-ta razpolaga z veličastno potencialno materialno silo - od denarja pa prek oborožene armade in policije do masovnih komunikacijskih sredstev in ustvarjanja „javnega mnenja“. Hkrati pa moderni birokrati zem predstavlja hrbtenico procesa depersonalizacije posameznika z vzporednim procesom personalizacije institucij, kate rega cilj je zgraditev nekakšne „kolektivne osebnosti“ v du hovnem pogledu. Temu procesu oportunistično smer, se zdi, je ubrala mlada generacija, katere najvitalnejši del naj bi pred stavljali študentje. Njihov glas je znan kot glas za komunikaci jo mnenj in dialog, glas zoper monopol apriornega razvredno tenja „idejnosti posameznika“, zoper moralno hipokrizijo in izrabljanje socializma za ideološke in politične nedoslednosti, glas zoper spektakel pranja možganov... V zadnjem času je verjetno ravno ta proces povzročil, da se term mladina vedno redkeje omenja v uradnih razlagah med pozitivnimi silami borbe v procesu okrepitve jugoslovanskega socializma. Menim, da tu družba stoji na trilih nogah, saj je mladina bila, je in bo vir socialistične usmerjenosti; na družbi pa je, da črpa njene ideje, jo usmerja z ustvarjanjem vzgleda z lastno aktivnostjo in hkrati respektira njeno duhovno silo. V nasprotnem prime ru lahko pričakujemo konflikt moralnih, političnih in ekonom skih vrednot generacij v še kompleksnejši obliki od današnjega.

Družba, ki zanemara individualno sfero vrednot ali jo postavi v trajno nepolemičen položaj, je tuja marksizmu, saj nam je prav Marx, upoštevajoč najprogresivnejše vidike velikih hu manistov zapustil naslednjo misel: „Človek je najvišje bitje in kot tak kategorični imperativ, da se poruši vse tisto, kar ga utesnjuje in ponižuje...“ Šele ko bomo vrednote individuuma razumeli v njihovi clovitosti kot materialni, kulturni, politič ni, etični (itd.) interes in pri tem zares želeli, da ga kot take ga prek stične točke z družbenim interesom afirmiramo, bo to pomenilo osnovo njegove resnične afirmacije, totalno ne gacijo moči birokratske samovolje, onemogočenje duhovne eksploatacije in približanje rešitvi idejnega konflikta genera cij.

Mladi dobro vemo, da je tri in tri šest; in skrajni čas bi že bil, da nas nehajo zavračati z anarhizmom, ko bomo spet in spet vprašali kot že tolikokrat doslej: šest koga ali česa, tovariši?

Namen tega članka ni v favoriziranju individualne sfere vred not oziroma potiskanju družbenega interesa v drugi plan; na sprotno, s tem kratkim razmišljanjem sem le želel opozoriti na nesmisel apriornega zavračanja logike posameznika, namesto njene vključitve v smeri napora za kvalitativno kakor kvanti tativno povečan potencial idejnosti družbe, kar naj bi bil tudi vsedružbeni interes.

Vinko Zalar
Branko Klinkon

PREDLOG UKREPOV ZA SPREMINJANJE ORGANIZACIJE ŠTUDIJA

1. Institucionalizirati visokošolsko pedagogiko: oddelka za pedagogiko in psihologijo FF naj v jesenskem semestru 1972/73 organizirata seminarsko skupino, kjer naj študenti in profesorji študirajo ustrezno literaturo, analizirajo rezultate anket (gl. točko 7), analizirajo nekaj predavanj, seminarjev, vaj, izpitov na tej univerzi in izdelujejo modele za boljšo organizacijo študija na univerzi. Rezultate objavljati.
2. Institucionalizirati sodelovanje študentov pri SESTAVLJAJA NJU študijskih programov (ne le pri formalnem sprejemanju na komisijah).
3. Institucionalizirati sodelovanje študentov pri releksiji pro fesorjev: obvezno dobiti pismeno mnenje študentov vsaj o profesorjevih pedagoških človeških kvalitetah (lahko na os novi ankete v točki 7).
4. Vsak na novo vpisani študent mora dobiti ob začetku štu dija študijski program oddelkov, na katerih študira (iz sredstev fakultete).
5. Vsak odderek naj do februarja 1973 v sodelovanju z drugi mi odelki oz. fakultetami izdela nekaj interdisciplinarnih študij skih programov.
6. Spremeniti 98.člen statuta FF ("Istočasni vpis na več odd elkov (fakultet) ne daje pravice do olajšav pri študijskih obvez nostih..."), ker faktično onemogoča interdisciplinarni študij. Spremeniti npr. tako: "O študijskih obveznostih v tem primeru odloča PZS na predlog matičnega oddelka oz. profesorja-mentor ja in študenta, ki izdelata poseben študijski program.
7. Na koncu vsakega študijskega leta naj fakultetna administracija obvezno (tehnično) izvede anketiranje študentov o študiju (predavanja, seminarji, izpiti, vaje). Vprašalnik sestavijo profe sorji in študenti skupaj. V začetku naslednjega semestra sveti oddelkov oddajo analizo ankete in študijskih uspehov in na osnovi tega predlagajo ukrepe skupščini oddelka.

8. Vsak odderek fakultete naj v prihodnjem šolskem letu na redi vsaj eno (teamsko) seminarsko nalogo s področja zaposlo vanja diplomatov in ustreznosti študijskih profilov.

9. Vsak odderek (in ali več oddelkov skupaj) naj redno organi zira raziskovalne projekte, ki jih kot redno študijsko dejavnost izvajajo skupaj s profesorji in študenti.

10. Odpraviti podpisovanje profesorjev v indekse (inskrpci ja, frekvenca). Ta obred ničemur ne služi, razen infantilne mu dokazovanju avtoritete in prisilnemu vzdrževanju obiska pri tistih predavanjih in dejavnostih, ki jih profesor ne zna na praviti informativna in privlačna in ki pri študentih vzbujajo odpor (predvojaška, telovadba - in še pri vrsti profesorjev). Tra ba se je samo spomniti na njihovo nevrotično izvajanje sank cij (psiholoških, upravnih, na izpitih. . .) zaradi neudeležbe pri predavanjih.

11. Odpravljati ustna in uvajati natisnjena predavanja (ciklo stil. . .), ki naj bodo izdana ob začetku semestra (letnika).

12. Težišče dela naj bo na seminarjih. Organizacija: teden ali dva po uradnem začetku predavanj (izidu predavanj) se na ce lodnevem (ali večdnevem) pogovoru s profesorjem in asi stenti okrog določenih projektov formirajo delovne skupine in posamezniki. Nato to na skupnih sestankih z mentorjem organizirajo in kontrolirajo svoje delo, ko je pa končano, po ročajo in razpravljajo o rezultatih na strnjenih "simpozijih", ki trajajo ves dan ali več dni. (Tu preberejo tudi obvezne kore ferate in recenzije seminarskih del). Kjer je mogoče, naj bo na osnovi aktivnosti v seminarju že določena končna ocena; uspe šnejši študentje naj bodo oproščeni formalnega izpita. (Profe sor ima namreč pravico do tega, mora le še formalno izpolniti zapisnik o izpitu).

13. Profesorji in študenti morajo imeti pravico samostojno org nizariti urnik študija - v okviru določenega letnega minimuma študijskih ur. Navadno je racionalnejše, če predavanja, seminar vaje ne potekajo raztrgano čez vse leto, ampak da so KONČEN TRIRANI NA NEKAJ TEDNOV ALI NA MESEC DNI. Pri mer: neke vaje (predavanja) so absolvirana (izpredavana) v 14. dneh intenzivnega dela - npr. po štiri ure vsak dan. Nato profesor (lektor) - če nima drugih obveznosti - prihaja na fakul teto le ob govornih urah in ob izpitih.

ORGANIZACIJA IZPITOV

15. Vprašanja določati z vlečenjem listkov z vprašanji (sez nam vprašanj mora biti priložen objavljenim predavanjem oz študijskim programom).

16. Eno od vprašanj si zastavi študent sam, tj. poroča o proble matiki, s katero se je intenzivno ukvarjal.

17. Izpitni roki za posamične izpite morajo biti vsak mesec

(kot je določeno v statutu!). Študent mora imeti pravico, da absolvirajo vaje. Ni potrebno, da čaka na konec predavanja - saj lahko snov naštudira iz navedene obvezne literature, skript oz. zapiskov kolegov iz predavanj prejšnjih let.

18. Negativne ocene se ne vpisujejo v indeks (ustrezno popraviti čl. 58).

19. Študent, ki dobi na izpitu najnižjo pozitivno oceno, pa jo zaradi štipendije, kredita želi izboljšati, mora imeti pravico po navljati izpit. **OBVELJA BOLJŠA OD OBEH OCEN.**

O izvedljivosti predlaganih ukrepov je treba razpravljati tudi na skupščinah posameznih oddelkov. To zahteva specifičnost študija v posameznih strokah, različna pripravljenost profesorjev za spremembe pa tudi različne sposobnosti, aspiracije in organiziranost študentov na posameznih oddelkih. Večina ukrepov je mogoče v krajšem času izvesti samo z internimi do govori med študenti in profesorji na posameznih oddelkih.

O nekaterih predlogih glej natančneje v Fifaku 2 in v Tribuni 1972, št. 15 in 17 ("K strategiji spreminjanja univerze")

Matjaž Krncelj DVA PRITISKA NA UNIVERZO

Današnja univerza pri nas pa tudi po svetu oblikuje svoje načine dela, svojo stopnjo zahtevnosti in svoj vsebinski oz. interesni volumen pod dvema pritiskoma:

a) neskončna žeja sodobnega tehnološkega sveta o množicah visoko usposobljenih strokovnjakov zahteva od univerze množično "produkcijo ustreznih kadrov" (priljubljen tehnokratsko-mentalitetni izraz za to "naloge"). Od teh kadrov hoče primerno količino znanja, obvladaje ustrezne količine informacij, kolikor jih je pač potrebnih za specializirano, pa ven darle enostavno - množično reproduciranje materialne, izo brazbene in siceršnje duhovne kulture. Iz ustrezne potrebe izvirajo npr. stalni očitki o prevelikem osipu na univerzi ali pro težiranje na eni ter prizadevanje gimnazijalizaciji univerzitetnega študija na drugi strani;

b) strokovne in socialne ambicije pa tudi sposobnosti plasti intelektualno razboritejših študentov, ki jim način "enostavne tehnološke reprodukcije" ne zadošča več niti na ravni študija niti na ravni siceršnjega socialnega funkcioniranja. Ti zahtevajo radikalno reformiranje univerze, ki je prilagojena "masovni produkciji kadrov" in s tem kajpada intelektualnemu povprečju vpisanega študentstva.

Razmerje med skupinama študentov, ki sta jim obe težnji prilagojeni, bi osebno ocenil na ca 85% : 15% v korist prvih. - Se

veda pa s tem ni rečeno, da je prva skupina zaradi svoje množičnosti za družbo koristnejša. Družbi koristi pač predvsem na ravni konzervirane, enostavne reprodukcije in predstavlja v vseh oziarih najbrže sicer življenjsko potreben, pa **KONZERVA TIVEN** element.

Nove perspektive, možnosti razširjene intelektualne produkcije pravzaprav vsebuje le druga skupina, ki bi jo moral prav zato univerzitetni sistem negovati: moral bi ji nuditi tudi na institucionalni ravni ustrezne oblike dela. Ti študentje so pravzaprav tudi edini sposobni predstavljati v študijskem procesu tiskim. "študijski subjekt", osupljiva množica vpisanih študentov s svojo strokovno neambicioznostjo namreč niti zdaleč ne počne biti; veliko prijetneje se počuti v vlogi objekta, ki ga bodo skupine profesorjev, ki so za to plačane, lepo, varno pripeljele do poklica, diplome in naslova. Pri tem seveda takšen "objekt" ne bi bil človek, če ne bi med številnimi potniskimi lažje, najbolj zložne in komodne.

Torej se mi zdi s tega vidika:

a) popolna reforma univerze čista utopiija; univerza se bo ne neho zibala med obema tendencama; zdaj bo malo bolj tukaj, potem se bo spet vračala tja;

b) nujno potrebno diferencirati možnosti v študijskem sistemu: predvsem z uvajanjem manjših fakultativnih seminarjev, ki pa bi ustrezno prizadevnim in sposobnim študentom omogočale tudi ustrezne legalne kvalifikacije: npr. delno ali morda celo polno magistrsko kvalifikacijo znotraj sicer povprečju prilagojenega rednega študija ipd.

Reforma univerze bi potemtakem morala biti reforma v korist možganov in volje in ne v korist demokratičnemu povprečju. To povprečje namreč svojo univerzo že ima; s svojo množičnostjo pa kajpada predstavlja tudi dejstvo, ki ga ni mogoče zaobiti.

Ljubljana
pp. 574
61001

Znanstveno raziskovalna organizacija
NIORS

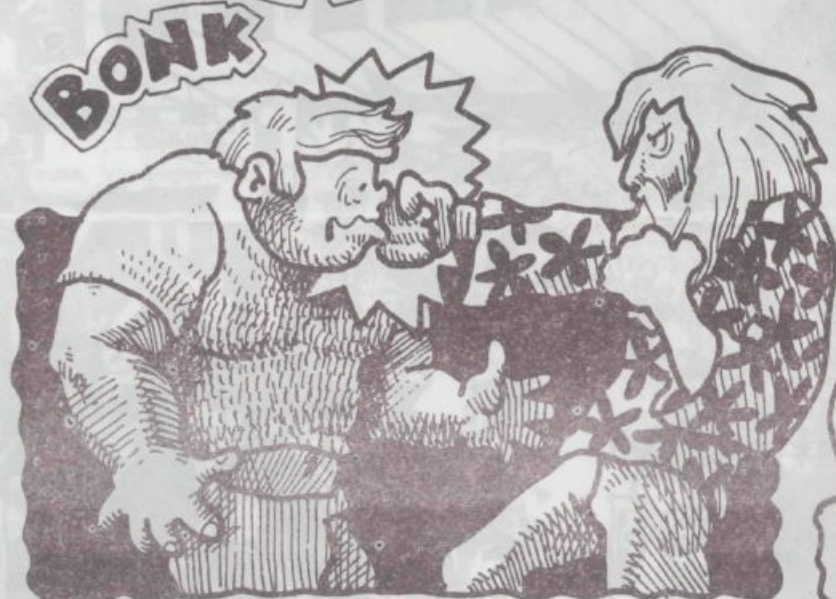
sprejema predloge študentov za raziskovalne naloge. Študent nam nudimo razne ugodnosti pri raziskovalnem delu, možno st dela na raznih inštitutih, možnost objave rezultatov, nekatere projekte tudi financiramo. Naloge so lahko tudi iz humanističnih znanosti. Predloge pošljite čimprej.

TRIBUNA

Izdaja IO SŠ LVZ-Uredništvo in uprava 61000 Ljubljana, Trg revolucije 1/II- Telefon 21-280- Tekoči račun: 501-8-78-1- Rokopisov ne vračamo- Tiska tiskarna KZ Videm-Dobre Polje- Poština plačana v gotovini- Letna naročnina 25 NDin.

Študentski časopis urejajo: Franko Adam, Boris Cizej (odgovorni urednik), Mladen Dolar (glavni urednik), Milan Jesih, Marjan Pungartnik, Darko Štrajn, Bora Zlobec (sekretar in lektor), Jaša Zlobec. Tehnični urednik: Tomo Podgornik. Fotografije: Franc Drev, Janez Breclj. Sodelavci: Milan Dekleva, Jure Detela, Stane Hočevnar, Jože Konc, Pavel Kristan, Tomaž Kšela, Andrej Medved, Jure Mi kuž, Jernej Novak, Janez Stergar, Marko Slodnjak, Ivo Svetina, Mladen Švarc, Vinko Torkar, Cvetka Tot, Milenko Vakanjac, Peter Vodopivec, Vinko Zalar, Pavle Zgaga, Aleksander Zorn.

DOIT

In poročili se bomo proti prascem, ki prihajajo v naše skupnosti, da bi nas zbrisali s sveta.

Ustvarjamo lastne institucije, ki bodo postopoma nadomestile umirajoče institucije Amerike.

Naše sredstvo javnega obveščanja - podtalni tisk - ustvarja in reflektira našo novo zavest. Tisk establishmenta reflektira irelevantne, umirajoče in represivne institucije, proti katerim se borimo.

Napad na naš tisk je napad na našo pravico, da sami mislimo. Da bi uničili našo kulturo, morajo uničiti naše sredstvo javnega obveščanja. In da bi zavarovali našo kulturo, moramo varovati naš tisk pred terorjem prascem, pred cenzurami zaradi obsenosti in vsem drugim.

Podtalni tisk je bjoče srce naše skupnosti.

Razlastili bomo vse businessmene.

Vsi ti lepi produkti, ki jih hip-businessmeni embalažirajo in prodajajo, so v resnici dinamit, ki bo eksplodiral v njihovih rokah. Ki bo odnesel vse njihove zafukane prste. Ki bo vse zafukance pognal v Posmrtno kralje stvo.

Poglej samo Woodstock, glasbeni in umetnostni festival ob White Lake v New Yorku: 4500 freekov je prišlo, da bi zahtevali, kar jim pripada, in kapitalisti jih niso mogli držati proč. Naša vesela vojska je prekoračila ograje, ki naj bi nas ločevale od glasbe.

In kapitalistični prasec si ni upal začeti vojne, da bi dobil svoj rock profit. Instinktivno smo delili vse, kar smo imeli. Ni bilo strahu ali sebičnosti. Vsi smo vladali zemlji in vladali med seboj.

Postavili smo kuhinje z zastonj hrano, da bi s tem zajebali komercialnega izkoriščevalca s hrano. Strnili smo se skupaj, da smo se zavarovali pred dežjem. Pogled na našo številčnost nas je navdal s spoznanjem naše MOČI! Bil je spontan triumf anarhije. To nas navdihuje s spoznanjem, da NEMOREMO BITI PREMAGANI.

Po White Lake demonstraciji moči so postale karte ravno tako zastarele, zadeva kot Fillmore East.

Uničili bomo rock plesišča.

Porušili bomo ograje.

Iztrebili bomo izkoriščevalce z rockom.

Izpustili bomo našo glasbo.

Vladali bomo nad seboj.

Prasci so navalili s plinom in pendreki, da so nas držali stran od Pentagona.

Prasci so navalili s plinom in pendreki, da so nas držali stran od proslavlja jočega življenja v Chechagu.

Prasci so navalili s plinom in puškami, da bi uničili LJUDSKI PARK v Berkeleyu.

Kaj bi se zgodilo, če bi se 450000 ljudi zgrnili pred Pentagonom?

Kaj pa 450000 ljudi na ulicah Chechaga?

Kaj če bi jih šlo 450000 v Berkeley, da bi osvobodili Ljudski park?

Kaj bi storil ti, če bi 450000 freekov vkorakalo v tvoje mesto?

Ko bodo čez nekaj let za vedno ukinili šole, bodo milijoni svobodnih mladih ljudi preplavili vsako vlemesto in mesto v Ameriki.

SMO NA POTI, ZAJEBANCI!

43: SCENARIJ ZA PRIHODNOST - YIPPIELAND

Z upori in sabotažami bomo zaprli vsako gimnazijo in univerzo v deželi, in kifeljci bodo obkrožili kampuse, stoječ z ramo ob rami. Šole pripadajo prascem.

Milijoni mladih ljudi bodo vdrli na ceste vsakega mesta, plešo, pojo, kadili bodo travo, fukali po cestah, bili na tripih, požigali bodo vpoklice v vojsko, zaustavljali bodo promet.

Pentagon bo poslal odrede, da se bodo borili proti razširjajočim se gverilskim vojnem v Laosu, Tajski, Indoneziji, Indiji, v Kongu, Boliviji, Južni Afriki, v Braziliji, v Franciji.

Visoki vladni uradniki bodo postali odpadniki in se bodo pridružili yippiejem.

State Departement bo odkril, da so njegove vrste okužene z yippie simptomi. Črni kifeljci se bodo pridružili črnski in belski osvobodilni vojski na cestah.

Študenti bodo zasegli radijo, TV in časopisne agencije po vsej deželi.

Policijske postaje bodo zletele v zrak.

Revolucionarji bodo vdrli v zapore in osvobodili vse ujetnike.

Uradniki bodo razbili computerje in v stroje vtaknili žvečilni gumi.

Vojaške čete in Nacionalna garda bodo dezertirale na stran revolučije in prinesle s seboj puške.

Delavci bodo zasedli svoje tovarne in jih začeli skupno, brez profita upravljati.

Kratkolasci bodo čez noč postali dolgolasci.

Yippie piloti helikopterjev bodo bombardirali položaje policije z LSD plinom.

Pentagon bo preletaval yippie baze in mi bomo sestrelili leta la z neba.

Otroci bodo izgnali svoje starše iz njihovih predmestnih domov in jih spremenili v gverilske baze, kjer bomo imeli skladišča orožja.

Vlomili bomo v banke in se pridružili bančnim uradnikom, tako da bomo skupaj pobrali ves denar in ga požgali v gigant skih grmadah sredi mesta.

Cilj prejšnjih revolucij je bilo zaseči najvišjo državno avtoriteto, čemur je sledil prevzem sredstev za produkcijo. Mednarodna revolucija mladine bo začela z masovnim uničevanjem avtoritete, z masovnim uporom s totalno anarhijo v vsaki instituciji zahodnega sveta. Zavladala bodo plemena dolgolascem, črnecem, oboroženih žensk, delavcem, kmetom in študentom.

Izobčenski mit yippiejev bo infiltriral vsako strukturo Amerike. Revolucija bo šokirala samo sebe, s tem da bo odkrila, da ima vsepovsod prijatelje, prijatelje, ki samo čakajo na pravi trenutek.

Na sestanskih skupnosti po vsej deželi bo Bob Dylan nadomestil nacionalno himno.

Ne bo več zaporov, sodišč ali policije.

Bela hiša bo postala zatočišče za vsakega, ki v Washingtonu ne bo imel kje spati.

Svet bo postal ena sama velika komuna z zastonj hrano in zastonjem; vse se bo delilo.

Vse ure bomo uničili.

Frizerji bodo šli v rehabilitacijska taborišča, kjer si bodo pustili rasti lase.

Ne bo zločina, kot je "kraja", ker bo vse zastonj.

Pentagon bo zamenjala LSD eksperimentalna farma.

Ne bo več šol ali cerkva, ker bo ves svet postal ena cerkev in ena šola.

Ljudje bodo zjutraj kmetovali, popoldan igrali glasbo in fu kali, kjerkoli in kadarkoli bodo hoteli.

Združene države Amerike bodo postale droben otok yippiejev v prostranem morju yippieland ljubezni.

KONEC

JERRY RUBIN:

KAJ MISLIŠ O TRIBUNI? - Naj bo dobro ali slabo, ampak če bi se morala razbiti, bi jo morala razbiti. Če pa ne, jo mora sama po sebi razbiti, drugače bodo padali v enake probleme kot dosedaj.

Žagar Zoran, 1. letnik psihologije: Mislim, da je koncept Tribune preveč ozko definirana, če bi jo treba razširiti na probleme študentske poizkušnje. Opažam, da se pisatelji, ki me moti, pa je to, da pisci v Tribuni svoje misli, kaj je treba bolj preprosto povedati, komplicirajo. Tukaj mislim, ne samo na tisk, ampak je zelo več ko v vseh člankih in tudi v samih pogovori. To je bistven problem. Sicer pa naj bi se v Tribuni razpravljalo o precejšnji problematiki študentov ter reforma univerze, ker imamo tukaj, kar to filozofije za večino študentov nimajo tako velike pomeni, kot pri tistih v Tribuni. Seveda s tem ne mislim, da bi poizkušali malo bolj razširiti filozofske članke, ki jih sedaj najdemo v Tribuni, ampak da bi se na te spreminili, kajti Tribuna je študentski časopis, kar pomeni, da bi moral sodelovati veliko študentov, ne pa samo nek 10 ali 20 kot doslej.

Praprotnik Nada, 2. letnik: **Bereš Tribuno?** - To pa ne! **Te ne zanima?** - Ne, sem biologi!

N.N., 3. letnik: Mislim, da nisem, ampak o vsem ostalem pa je precej težko odgovoriti, kakšno to, ne.

Potočnik Franc, 3. letnik: **Bereš Tribuno?** - Ne. **Te ne zanima?** - Niti ne. **Pa bi jo bral, če bi bila kaj drugačna?** - Ne verjamem. Morala bi biti dosti drugačna. **Zakaj te ne zanima?** - Preprosto za to, ker nimam dosti časa, da bi se spravljal na te probleme. **Kako drugačna pa bi morala biti, da bi jo bral?** - O tem se ne da tako na hitro povedati. Mogoče bi moralo biti notri malo več zabavnega žanra. Ne vem, včasih se kakšnega problema loti, se vanj zapiči, pa vrta, vrta nekaj časa, potem pa po kratkem času vsako zanimanje opusti.

Prosenc Radovan, 3. letnik: umetnostne zgodovine: Tribuna bi lahko bila precej boljša, kot je. **Se kaj?** - Jaz bi malo spremenil si stem, mislim na vrh. Predvsem bi po moje lahko šli na bolj razumljivo osnovo, ne filozofirati tam notri o politiki, ampak, če ne drugega, pozvati vse skupaj v neko akcijo. V nekaj takega, kar je že bilo, recimo okupacija Aškečeve; politična akcija, na vsak način. Ne more sicer iti brez teorije, ampak teoriziraj lahko po sobah, ni treba s tem matratiti ljudi.

Furlan Alojz, 3. letnik strojne fakultete: Jaz to stvar malo poznam, ker jo berem le občasno. Mislim, da bi bil to lahko dober list, sedaj pa se mi ne zdi najboljši. **Kaj pa pogrešaš?** - Niti ne vem točno, kaj bi trenutno lahko rekel, res ne. . .

Benčič Liljana, 4. letnik čiste kemije: O Tribuni bi pravzaprav lahko bolj malo rekla, ker je redno ne kupujem. Kupim jo pač, kadar vi dim pred Namo študenta, ki jo prodaja; je pa pogoj tudi ta, da se jaz tam mimo sprehajam. V vseh teh aferah, ki so bile okrog zaplembe Tribune, se mi zdi, in tako stališče so povedali tudi na radiu Študent, da je to malo smešno, ker zaplemba Tribune povzroči okoli zadeve še večji prah. Če bi pristojni mogoče hoteli zadevo potišati, bi bilo najboljše, da je ne bi zaplenili. Potem nihče ne bi vedel, da so bili notri spor ni članki. O prvi Tribuni, ki je bila zaplenjena enkrat jeseni, lahko rečem, da se nisem strinjała ne z vsebino, ampak z načinom pisanja, ker sem mnenja, da se da marsikaj povedati v zelo elegantni obliki, tako da nikogar ne prizadeneš in ti vsi ploskajo.

Glavnik Stane, kemija: Tribuno bolj malo berem. Niti mi ni zelo zanimiva, to je res, drugič - če že imam čas, izberem za branje kaj drugega. . .

R.M., tehnična matematika: Tribune ne berem, samo seksualne časopise. **Ce bi Tribuna imela seksualno rubriko, bi jo bral?** - Da, če bi jo tiskali v cirilici.

Štraus Ludvik, medicina: Bolj malo jo berem, samo včasih, ko se dogodi kaj kakšne zanimive stvari, pa kadar na fakulteti kaj vre; takrat jo pa berem, da vem, v čem je stvar. . . Je zanimiva.

V.R., tekstilna tehnologija: Nekoč sem bral. . . Tako, preslebo se mi zdi. . . Nimam časa, ampak mogoče bi se našlo kaj zame. . .

Koren Jože, kemija: O Tribuni nič ne mislim, ker jo zelo malo berem. **Zakaj jo tako malo bereš?** - Nimam časa, pa redko pridem do nje. **Ce bi pogosteje prišel do nje, bi jo bral?** - Logično, da bi jo bral; je malo pretrd papir za na WC. . . Kadar že pridem do nje, se mi zdi zanimiva, aktualna.

Dujmovič Drago, 4. letnik gradbeništva: Tribuno preberem le včasih, nisem naročen nanjo. So taka filozofska vprašanja; ne razumem dosti. Politične članke pa prebere, te zmeraj preberem. So precej ostri, ampak morajo biti. Tribuna mora biti angažiran časopis.

Gradišar Janko, 3. letnik arhitekture: Tribuna mi je bila všeč pred nekaj meseci, pred tem ko je RIS Tribuni praktično odrezala noge; prej mi je bila zelo všeč. . . Prevodi so mi všeč, všeč mi je bil Trocki pa te stvari. Mislim pa, da je treba Tribuno bolj spolitizirati, nasploh mislim, z domačimi problemi in ne toliko s tujimi temami, saj imamo do sti socialnih in političnih problemov. Mislim, da mora Tribuna, ki je med študenti bolj ali manj afirmirana, biti angažiran časopis. Mislim, da je obvezno študente spolitizirati, in če se spolitizirajo prek svojega časopisa, je to zelo dobro! Drugih takih možnosti ni, razen radio Študent. Saj imajo Aktualno temo; ampak tam je drugače večinoma glasba, tukaj pa bi lahko bila recimo beseda. V naši družbi se pojavlja to novo gibanje, nova levica. Mislim, da bi morala Tribuna slediti tej smeri.

V.G., dijakinja ekonomske šole: Meni se zdi Tribuna zelo dober list. Vedno ga kupujem, pa foter tudi pravi, da je zelo dober, nimaš kaj. Najraje pa berem Do it.

Črnevc Vesna, arheologija: Meni se zdi v redu, ne. Najraje berem Do it, je najbolj zanimiv.

A.D., delavec: Nisem imel prilike brati Tribuno, bil sem v vojski. Zdaj pa. . . všeč mi je. Strinjam se z njeno politično usmeritvijo, samo pre malo radikalna je.

Prebil Tatjana, pravo: Tribuna je kar v redu. Najraje berem kake filozofske članke pa Do it. **Kaj pa misliš o politični orientaciji Tribune?** - Strinjam se z njo.

Perdan Sašo, filozofija: **Kaj misliš o Tribuni?** - Vse najboljše. Po mojem mnenju je zelo progresiven, radikalen časopis, ki jih pri nas v Sloveniji ni dosti.

Mojca Pintar, absolvent kemije: Moram reči, da zadnjih števil nisem brala. Drugače pa, všeč mi je, ker je razgibana. Najraje berem kakšne aktualne članke, o dogodkih na kakšnih fakultetah in tako na prej. . .

Miguel Jordan, filozofija: Tribuna je potrebna, toda Tribuna se je spremenila kot vsa slovenska ustvarjalnost v monopol. Ta monopol je treba razbiti; najboljši način je, da vsaka fakulteta tiska svojo Tribuno. Tribuna se mora sama po sebi razbiti, drugače bodo padali v enake probleme kot dosedaj.

Pahor Radivoj, pedagogika-sociologija: Mislim, da Tribuna preveč pavšalno in dokaj enostransko izraža stališče skupine študentov, ki se proglašajo za revolucionarje, v bistvu pa so jih same besede. Če bi Tribuna hotela dejansko opravljati revolucionarno vlogo v času, v katerem živimo, in v prostoru, v katerem je, potem bi se morala nasloniti na tiste študente, ki predstavljajo realno možnost za to, da bi se razmere v družbi in tudi na univerzi spremenile. Najprej pa bi bilo treba takšno šanso sploh ustvariti, saj vemo, da na univerzi predstavniki proletariata ne študirajo, to se pravi, da jih tam ni, da pa se dejanska sprememba v družbi brez te ogromne mase ljudi, ki obstaja in ki je kot študirajoče mase, ne more spremeniti.

Stanič Gojko, sekretar univerzitetnega komiteja ZKS: Opažam nekaj splošnih zakonitosti, v okviru katerih se mi zdi, da deluje študentski časopis Tribuna. Prvič, je stalno v dilemah okrog koncepta, kakšno vlogo naj odigrava, ali naj bo bolj časopis, naj prezentira dnevno dogajanje, ali pa naj bo bolj problemska revija. Se pravi - ali naj odraža celotno življenje predvsem na univerzi in med študenti, ali pa samo določeno izsek tega življenja. Drugič, zdi se mi, da so bile vse Tribune, kar jih doslej poznam, predvsem v svoji vsebinski strukturi bistveno pogujene s konkretnim političnim, družbenim in tudi kulturnim življenjem v univerzitetni sredini in da so na svoj način vendarle vse radakcije na neki način javljale kot avtonomen in samostojen subjekt. Tako so bili v posameznih redakcijah včasih bolj poudarjeni določeni aspekti, drugič estetski, tretjič politični in kar je bilo dejansko vedno povezano z najožjim krogom okrog samega uredništva. Res je tudi, da je ta časopis vedno objavljali članke, ki so prihajali, ampak ne glede na to je to lahko samo popestrilo časopis. Osnovne uredniške koncepte so doslej, kolikor jaz vem, v glavnem vendarle zastavljali, postavljali in realizirali sami uredniki, kar potem tudi dostikrat postavlja uredništvo v situacijo, da se govori o tem, da si je prilastila in privatizirala časopis. Opažam, da so te tendence stalno prisotne in verjetno jih ni tako enostavno in tako preprosto preiti. Če zdajle govorimo o trenutnih prisotnih aktualnih tovrstnih dimenzijah v samem uredništvu, potem bi se jaz tukaj naslonil na tiste ocene, ki smo jih sprejeli na UK, predvsem ta krat ko smo govorili o ultralevičarstvu, za katerega ocenjujemo, da je v precejšnji meri bil kot idejna koncepcija pogleda na revolucijo prisoten v urednikovanju te redakcije in tudi v njeni koncepciji, v njenem valoriziranju, kaj je revolucionarno in kaj ni. Opažam pa, da se v tem najno večšem obdobju, ko se tudi politično življenje spreminja pod vplivom kot posledica nekega radikalnega preloma na jugoslovanskem nivoju - 21. eje, stvari vendarle začenjajo obračati drugače, saj se v političnem življenju na univerzi konsolidirajo vrste avantgardnih sil, kar istočasno tudi objektivno ruši možnosti delovanja takih koncepcij. V tem smislu se mi zdi, da se uredništvo počasi trudi menjati to svojo koncepcijo, in v sami Tribuni, se mi zdi, da ta dimenzija doživlja svojo krizo.

Govoril sem samo o eni dimenziji, medtem ko je Tribuna dejansko precej bolj pester list. Lahko beremo članke različne kvalitete, različne usmerjenosti, ki so tudi po vsebini dokaj pestri. Ampak kar se tiče moje osebnega mnenja, kako in kam usmeriti sile uredništva, ki je vendarle bilo doslej tako delavno, bi predlagal, da se predvsem obnaša kot uredništvo, da bolj uredničuje, kot samo piše, da se tudi odraža t čim bolj verno politično stisko in kulturno življenje v tej univerzitetni, pre dsem pa študentski sredini ter da to počne z idejnih pozicij samoupravnega in humanega socializma. Brez vseh rezerv lahko trdim, da v vseh tistih akcijah, stališčih, ocenah, v katerih je doslej redakcija Tribune nastopala in se tudi principiarno postavila na nekatera stališča, v vseh teh primerih je tudi doživela nedeljeno podporo ZK, konkretno UK, in mi slim, da je za tako principiarno pozicijo konkretne konfrontacije treba imeti veliko hrabrosti in poguma, revolucionarnega poguma, in da nam ga vsem skupaj primanjkuje. Zaradi tega smo toliko bolj dolžni take nastope in akcije podpreti. Mislim, da jih bomo tudi v bodoče brez vseh rezerv podpirali. Odrpta so verjetno še vprašanja konkretne redakcije. Kaže, da del študentov, ki je sposoben pisati, ne piše, tako da si mora mo tudi v ZK postaviti nalogo, da bomo tiste študente, ki so sposobni pisati, tudi pripravili do tega, da se bodo več oglašali tako v Tribuni kot tudi v študentskem radiu ter da bomo na ta način pravzaprav razširili krog sodelavcev, tudi krog različnih življenjskih izkušenj, ki jih pač različni študentje nosijo s seboj. Tako, da se bomo pravzaprav na tak način borili proti stalno prisotni nevarnosti nekega privatiziranja Tribune po njenih lastnih urednikih. Najbrž je v tej študentski sredini mogoče najti neko tako samoupravljalsko in demokratično pozicijo.

Pika, germanistika: Joj, kaj; sploh je ne berem, nisem naročena. **Niti je ne kupujem, kaj jaz vem, me ne zanima preveč. Kaj pa te zanima?** - Ha, kaj ja; gledališče predvsem. **Se kaj?** - Ja, tudi. **Šport. Pa tega v Tribuni ni?** - Ja, ne vem, saj pravim, da je ne berem. . .

Zupančič Metka, francoščina-primerjalna književnost, akademija za glasbo: Tehnična ureditev mi je všeč, slikovnomi je čisto všeč. Berem pa ne vsega. Nekateri članki se mi zdijo dolgočasni, resnični. Tudi revolucionarni; ne morem brati, ne morem se indentificirati, čeprav sama razmišljam o družbi in tako naprej. Potem pa je včasih prenapeto, in so taki članki, ki bi mogoče ne bili primerni za objavo. Na subjektivna mnenja mislim, ne na politična, pa na študente, ki se oglašajo - prav čudno napisano vse skupaj.

R.Z., ekonomija: Tribuna je letos po moje v krizi, razumeš. Lansko je bila boljša, lanska je bila začetek te, danes pa je v krizi. Meni se zdi, da ni pol tistega, kar je bila lani, tistega veselja gor, in kakor so že ocenili, je preveč prevodov, je preveč nekih ocen, ni iz lastnega dra. Ni več, meni se zdi. . . ne vem kaj, strah. . . **Kakšno Tribuno pa bi hotel imeti?** - Tako, kot je bila lani!

Kržišnik Erika, slavistika: Še kar dobra je, še kar v redu. Všeč mi je tisti Rubensov roman, kaj je že. . . Let it be, ne - Do it, tisto je v redu. Najboljši so štos, ki jih ni treba brati. . .

Križlar Jože, metalurgija: Meni je kar precej všeč, samo premalo je notri študentskih problemov, reforma univerze pa take stvari; pa kulture ni, prav take študentske, to pogrešam. Drugače so mi všeč politični članki.

Lindusek Lidija, slavistika: **Kaj misliš o Tribuni?** - Vse najlepše!

Darko Zupanc, strojna: Tribuna. . . tako, včasih je dobra, kritična. Drugače pa. . . jaz je ne berem. Prvič, so notri neumne stvari, me ne privlačijo. Bolj težko je reči, kaj. Včasih tudi kak političen članek, več pa ne vem. . .

Ivančič Andrej, strojna: Ne berem.

Vukotić Milenko, strojna: Tribuno uopšte ne čitam, nemam vre mena. . .

K.Ivanka, slavistika: Preveč je zaguljena za brat, mislim, tako na porna. . .

Alojz, strojna: Berem jo bolj redko, ker nisem naročen. Nekateri članki so še kar dobri, nekateri pa mi niso všeč. . . Kaj tam o neki Ameriki skoz pišajo? !. . . Ni pa treba športa, predvsem problemi študentov. . .

Tomaževič Alojz, varnostni inženir: Tribuno malo poznam, je ne berem dosti. Oblika in to, kar sem čital v tiskarni - ne morem reči, da je najboljša, vsaj za moj okus ne. Kot vsebina, prosim, nekaj se mi še bolj ali manj zdi, sicer pa nisem mnogo bral.

Ravnikar Tatjana, risarka: Tribune ne berem. Dobila sem jo v roke samo takrat, ko so jo zaplenili, ko je bilo tisto pismo maršala Tita. Nisem toliko prebrala, meni se zdi, da je bilo malo. . . to je odvisno, kakor kdo razume, kdo bi lahko razumel narobe, tako dvomno je bilo napisano. . .

Novak Smiljan, geodetski oddelek FAGG: Mislim da je to ipak študentski list, list kojega ureduju sami študenti, koji je namijenjen studentima. **N aj bo Tribuna tudi družbeno angažiran časopis?** - Mislim da jeste, premda na momente ovako prelazi dosta u avantgardo i možno da ima u toj avantgardi i nešto tačno. Ali svaki cigan svoja konja hvali, svak svoju stranu brani. . . Uopšte se slažem sa političkom orijentacijom.

Bavčar Evgen, absolvent filozofije: Zdi se mi, da je v zadnjem času naredila Tribuna precejšen kvalitativen razvoj v pogledu nekatereh člankov, ki kar se da verno odražajo našo situacijo in svetovna gibanja, mislim položaj ljubljanskega študentskega gibanja. Nikakor je ne moremo primerjati s Tribunami iz tistega slavnega obdobja, ko si v njej lahko brai oziroma spoznal študentski par tedna. V nekatereh člankih je povsem razvidna globoka teoretska delavnost, pa tudi d nivo. Seveda pa so tudi taki, ki niso domišljeni. Menim pa, da ima Tribuna še veliko možnosti, če ji bo omogočena kontinuirna eksistenca.

Matijević Jadran, študent filozofije in sociologije v Zagrebu: Ako me već pitate šta mislim o Tribuni, onda vam moram kazati da mislim, ako se uopšte to može i misliti, da to mislim dosta pozitivno. Mislim, pozitivno u toliko, u koliko je Tribuna kao list zadržala je dan moguću integritet slobode i oslobodila si jedno neoslobodeno pravo da u jednom određenom političkom trenutku ima pravo i mogućnost što reći. Ako me već pitate o samoj Tribuni, ono jedino što vam mogu zamjeriti kao čitalac naime ili kao čovjek koji pokušava da čita Tribunu - to je još bolje - , ono što mi se ne dopada, je da Tribuna suviše, naime, ne njeguje, nije to škola. . . zašto je Tribuna po malo više "pamfletska" (stavite pod duboke navodnike!) nego što ona ima jedan prizvuk jednog određenog teoretskog mišljenja. Naime, ja vam ne budem mogao dati o Tribuni jedne općinitije za merke, mislim da je to bilo sve.

Dobračar M., arhitektura: Mislim, da je časopis kot predstavnik študentov nujno potreben. Mogoče bi bilo treba pri delu tega časopisa zainteresirati več ljudi, tako da bi bila pri njem masa, ne samo posamezniki kot doslej. Predvsem bi bilo treba razširiti in prezentirati problematiko študija na fakultetah in življenjske pogoje študentov. Pa tudi problematiko, ki je aktualna v vsem svetu, ne samo pri nas, kot so študentska gibanja, politika sploh, zanimivosti, pa tudi strokovne teme. Mislim, da je politična orientacija Tribune odraz samo dela študentov, tistega, ki je aktiven, in ne tistega, ki bubi-bubi knjige in se za drugo ne zanima, ki je nezainteresiran za kakršno koli drugo delo, razen za to, da čimprej naredi in dobi tisti ceglec -diplomo; za drugo se ne briga. Mislim, da je čisto pravilna taka usmerjenost Tribune. Kot študentje bi orali biti vsaj malo bolj revolucionarni kot smo, in mislim, da je to čisto prava usmeritev.

(zapis je neavtoriziran)

pripravila Franko Adam in Pavle Zgaga

Marjan Pungartnik

K SREČI?

Muka tega članka je prostovoljna - še nikoli nisem bil toliko izgubljen kot ob soočenju s pojmom sreče. Neprestano soočanje mišljenja angažiranosti na eni strani in raziskujoče analitičnosti na drugi z mišljenjem ki je podrejeno predvsem principu efekta, vodi do nekakšne profesionalne deformiranosti: na neki stopnji nastane razdor med harmonično celoto prakse in učinkovitostjo. Pride do podrejanja v učinkovitost. Izgublja se zavest, da je celovitost žrtvovana - s tem se izgublja možnost vrnitve. In kolikor bolj je princip efekta uspešen, bolj mamliji je misel, da je harmoničnost osebnosti nasprotje "ideologiji prakse". Ta nastopa v oblikah številnih receptov, od "Zen Macrobiotics - the art of rejuvenation and longevity" pa do epikurejstva (vulgarnega, po M.Mahovcu), stoicizma in drugih. Najgloblje je s to problematiko povezan humanizem - vrednotenje človeka po (njegovem)ideološkem vzorcu.

Za izhod iz tega nerodnega položaja se ponujata dve možnosti: lahko ohranimo konkretno receptualnost najboljšega iz kustva (s tem žrtvujemo kriterije primerjanja) ali pa skušamo zavrniti tak način obravnavanja človeka v imenu znano sti in teorije o človeku. Ti dve možnosti sta v današnjem svetu realni, hkrati pa tudi zabiodi. Njuna uspešnost temelji na neprestani korekciji prakse; ki blaži nesmiselnost njune popolnosti. Poglejmo si primer. Sreča je v Zen Macrobiotici definirana s temi recepti:

- Radost, ki izvira iz zdravja, produktivne in razburljive dolgoživosti
- Svoboda - ko ni treba skrbeti za denar
- Instinktivna sposobnost izogibanja nesrečam in težavam, ki lahko povzročijo prezgodnjo smrt,
- Zvesta realizacija reda, ki vlada neskončnemu univerzumu,
- Globalno razumevanje dejstva, da moraš biti zadnji, da bi postal prvi za vekomaj. To izključuje takšne cilje, da bi bil prvi ali zadnji. Vse se spreminja, v poslih, politiki, znanosti, zakonu, v vsem življenju - in najde se vedno nov zmagovalec. Tisto, kar je danes najvišje, je jutem postransko. Skromen človek se ne boji biti zadnji, zato pozna zadovoljstvo, ki je tudi bistvo sreče.

Podobno stališče do življenja ima Thomas Moore. Osnova sreče je fiziološko zadovoljstvo, toda ne kakršnokoli: po drejeno je številnim kriterijem (da ne sme škoditi drugemu da ne ovira večjih užikov itd.), smisel pa mu daje zadovoljevanje razuma. "V kolikor nekdo misli, da mu uživanja te vrste (čutna - o.a.) prinašajo blaženost, potem mora priznati, da bi bil le tedaj resnično srečen, ko bi mu celo življenje potekalo samo v lakoti in jedi, v žeji in pojači, v praskanju in ščegetanju." Sreča je torej skladnost z naravnim življenjem in s konkretnimi normami, s konkretno vsebino življenja.

Prišli smo do ključnega problema: sreča je skladje znečim. To "nekaj" pa je skozi vso zgodovino obstajalo v oblikah transcendentnih identitet: vrednost, ki jih pogojuje božanstvo. Tudi vera v naravne vrednote je v nekega smislu vera v božanskost narave. Popoln materializem bina tem mestu moral priznati: nič ni višjega od Mane v meni. To Jaz je spoznana naravna in družbena identiteta. Toda poti do nje ni mogoče najti drugače kot v praksi, kjer pa to načelno ne more biti identično - to bi pomenilo izenačevanje Jaza z ideološkim Jaz. V praksi gre za preverjanja Jaza v konfrontaciji združbo in naravo. Gre za preverjanje, koliko je konstrukcija, s katero spoznavamo predmet, identična s praktičnim predmetom. Smrt boga naj bi bil zadnji mejnik sreče. Pa je res tako? Ali se lahko sreča enači z razmerjem med individualnim in transcendentnim? Je praktičen človek res nesrečen človek a priori, če ga gledamo v njegovem odnosu do boga, ki ga je prepustil smrti? To kaže na para doks v samem pojmu sreče, na omejenost, ki jo doživlja vsak dosledno izveden materializem v praksi. Tudi iskanje materializma je lahko srečno, ni pa srečen materializem sam. Znanost se v čistem materialističnem smislu oddvaja od prakse kot celovite usmerjenosti človeka vase in v svet. V določeni meri to tudi nakazuje, da je pojem sreče spoznavno neuporaben. Je samo material, v katerem prepoznavamo zakone. V pojmihi podobne behavioristične (v bistvu pozitivistične idealistične) sociologije ali socialne psihologije bi ji rekli "skupreleventnih variabel". S tem pa je onemogočena tudi praktična revolucionarna kritika sreče v oblikovanju racionalnejših osnov človekove prakse.

Tu se to razmišljanje o sreči konča: nisem prodrl v konkretne zakonitosti tega pojma. Na kratko sem hotel prikazati, kako neustrezno je oblikovanje religije sreče v vsakem socialnem programu. To je neizpolnljiva obljuba. Prvič že zato, ker vsaka socialna sprememba revolucionarnega pomena omogoča samo zadostne pogoje za srečo. Vsak program, pa naj ga zastopa Zen Makrobiotika ali pa ZK, more obljubiti samo možnost sreče, ki je bolj enkratna kot individuum, dobiva pa z vsakim trenutkom novo osnovo. Z odpravo objektivnosti, ki poraja nesrečne ljudi, ni mogoče doseči sreče za človeka kot individuum. Tako se tudi obutek, ki ga dajejo ljudem dandanes Mass Media z veliko možnostjo identifikacije, poraja samo kot zadoščenost, ne pa kot sreča. Le-to si mora poiskati vsak posameznik sam. V tem iskanju pa se pokaže, da srečen ne more biti. Skladje je za stoj. Zavzimo torej srečo kot pojem, a ne zato, da bi rekli, da je človek v bistvu nesrečno bitje. Z merili zdravega razuma to verjetno je, ni pa po merilih razuma revolucionarne prakse. Človek je, metafizika sreče pa je njegov ideološki pripomoček, da se praktično obnaša.

V osnovi so zaključki mojega stališča taki: obstaja recepturalna (uporabna) znanost o zadovoljevanju, ne obstaja pa uporabna znanost o sreči. Lahko racionaliziramo osnove sreče, ki je praksa. K sreči - je praksa.

V OCENO SMO DOBILI

Pesniški list 4 - Janez Menart

(založba Lipa, Koper; Založništvo tržaškega tiska, Trst)

Gerard Nery: Ljubimca iz Palerma (II.del)

(založba Lipa, Koper)

DOMAČNOSTNO IN LAHKOTNO

Iznajdba - vesti se v publicističnem pisanju kot petletno dete - je kot lepa misel osvojila srca in glave mladega rodu. Moda je postala zapisati na račun človeka, ki ga še vedno videti ne moreš, ne da bi ti po glavi rojile grde misli, besede "Oj, fuj, kak pacica ti mama!" Kadar stoji publicist mlajšega rodu pred krivico in nečednostjo, ki se je zgodila izven območij njegovega vpliva in odgovornosti, danes najraje sklene lep drobni klobasasti ročici, iz nosu mu gleda prijazna svečka, pa stoka naše dete: "Kl umlu bom, kje tle ko glida, uuu!" Kadar je našega publicista strah, kadar hoče opozoriti na množico glav domačega zeljnika, na galango - kot on nadrejenih in obdarjenih mislecev - pa začne: "Kp smoj jest, Ludi, Miso, Flanci, Buca pletapl tistega Benota iz ta ldeca bloka, so nm cist zihk se hoti pumagat Dusan, Sine, Milko pa Malko - sam casa niso me!"

Tu sta sedaj oba (v naslovu zapisana) uspešna prijema, ki po svojem izvoru in začetni uporabi morda nista nič slabe ga (čeprav res izpričujeta deformacijo, ki pa se ni skotila v svetu publicistike) pa danes predstavljata (domačnost in lahkotnost v publicistiki) resno nevarnost, da ko odraste ta rod, ne bo več v grbu svete publicistike penkala in pisalne mašine - ampak cucelj in dudu. Tako se dogaja, da se obe zvižaji obračata proti svojim tvorcem in njihovim naslednikom, postajata celo način mišljenja in razumevanja publicistične obravnave vrednih predmetov.

Tista zapoznala otroška senzibilnost in ponarejena nevednost, ki veje iz pisanja, je nastala po premisleku, da je dandanes kljub izrabam in nepoštenostim vendarle tista, na kateri se ustavi prizanesljivo oko in prijazna želja. "Ah, ot roci, saj so tako naši." To si je veljalo zapomniti, pa se ga je dalo lomiti, da smo kar zijali od začudenja, ko smo bili še vedno deležni prijaznih pogledov in dobrodušnih besed. Še danes je ta metoda uporabljiva in uporabljena, samo na konec ostrega, napadalnega in mnogokrat obrekljivega pisanja je treba prilepiti dokaz svojega otroškega srca - razorožujoč, nedolžen smehljaj petletnega dobrodušneža. Razgledovanje po okolici nam odkrije že kar lepo število teh otroških smehljavcev, katerih možganski izcedek je kislina, tina ta cistid in pisalna mašina mašingever. Kdor si ustanovil to šolo otročičkov - publicistov - verjetno ti je že žal. Zakaj bi močje publicističnega dušeslovja se je preneslo od običajnih težav, kompleksov in izkrivljanj v pokrajine podopsihiatrije in otroške psihologije, ki žal še nista tako prisotna med publicističnimi dušeslovci - amaterji.

Morda je nekoliko zapletenejša vprašanje črednosti - sklicevanje na prijateljčke in somišljenike. V navado je prišlo ljubkovanje obkladanje z imeni kar po časopisju, da je treba biti že velik intjmus te združbe, da se dokopiješ do vede nja kdo so vse ti Miškoti, Alojziji, Vincenziji, Karlince in Pepeti, kajti šele takrat je branje zgodbic o njih prijetno, saj imaš njihovi družinski kroniki, ki jo tako veselo ustvarja jo in tiskajo, možnost dodajati še drobne zgodbe iz svoje glave, če imaš seveda srečo, da jih poznaš.

Opis obeh veščin (domačnosti in lahkotnosti) bi moral biti podrobnejši, njuna analiza poglobljenejša, ker pa je pričujoči zapis prva zabeležitev zanimivega pojava v našem pisanju, se zdi, da si lahko privoščim trditvi, ki sta s povedanim razloženi in, upam, dokazani.

Otročje sprenevedanje je debel otrok dveh neprijetnih roditeljev istega spola - nejasnega strahu pred normami in prijeme odrasle publicistike in pogostim dvomom v moč svojih argumentov.

Vedno hušji čredni nagon, ki je spopadel naše prijatelje, pa je najnavadnejša modifikacija teamskega dela in sicer je vzmet samo njegov zaključek. Lomili ga bomo vsak za se be, ko pa bo hudo, si bomo že priskočili na pomoč. In: naj svet zve, kdo so moji prijatelji.

A.Zorn

DA TI PRIDEM KJE DO DLAKE

Skale metal na višave
Tebi v rebra, blede luna!
Da ti pridem kje do dlake
Da ti zlomim ktero rebro,
da te sklatim iz višave.

Fr.Cegnar: LUNI

Napitniški govori "avantgardne volje" imajo to obetavno ne ravno sposobnost, da za grah veliko možnost mišljenja učvrstijo z velikansko zgodovinsko, pa tudi osebnostno gesto, ki na mah pokrije celo zemeljsko oblo. Koliko se da povedati, je od visno od dolžine, na primer: če mi dovolijo govoriti ob odprtem grobu strica, ki ga je povozil avto, več kot pet minut, la hko začnem najprej s tem, da je bil opredeljen za samoupravni demokratični socializem. Nato preidem prek uspehov in idej njih izhodišč tovarne avtomobilov v samoupravnem društvu, posebej pa o avantgardni volji naprednih sil vodstva tovarne, prepeljevati čim hitreje konceptualno in programsko napredne samoupravljalce v nove idejne, brezkompromisne in revolucionarne kraje, nakar z demokratično gesto roko na srce opozorim tudi na deviacije, tendence, ki subjektivno in objektivno vodijo stran od samoupravnega socializma. To so demagoški na stopi tujih idejnih izhodišč, ki se kažejo v pogostih prometnih nesrečah. Žrtev teh sil, ki pa zaradi idejne osveščenosti naših državljanov ne morejo odprto nastopati, je tudi moj stric, kaj ti povozil ga je avto ravno v trenutku, ko se je šel zahvaliti naj bližjemu partijskemu sekretarju za novo zaupano mu nalogo. Nato zavzamem ostro kritično stališče do prometnih nesreč, ki jih po tujem vzoru povzročajo sovražniki samoupravnega socializma, nosilci nacionalnega nihilizma, nemarkistični plagiatorji tujega znanja. Če imam srečo, in je bil stric povežen z avtom kapitalistične proizvodnje, sem pa tako rekoč prišel do svojih pet minut. Jasno je, da so ti avtomobili neodgovorni elementi, manipulirani z našo družbi škodljivimi idejnimi izhodišči, čakajte, ki pa jih poznamo in jih bomo v zaostrenem konfliktu uničili. Zdaj mi lahko strica pravzaprav zakopljajo, kaj ti prav to moram čez dobrih deset minut govoriti sestri svoje ga partijskega sekretarja, ki je dobila novega moža. Samo avto bom moral zamenjati z bivšim možem.

Da ne bo kakšnih nejasnosti, mislim, da je podoben govor imel Gojko Stanič na ljubljanski univerzi. In Delo, prek kate rega smo ga imeli čast spoznati, ga je pisarilo na kulturno znanstveno šolsko stran.

Na katero stran bi sodil, bi bilo treba skrbno premisliti. Rad bi videl Gojka Staniča v pumparicah in dokolenkah, kako z mrežo za metulje in avantgardno voljo lovi nacionalne nihiliste po slovenski univerzi. To bi še mnogo raje videl kot biko borbe, čeprav bi te tudi rad. Rad bi tudi vedel, kaj si sploh Gojko Stanič misli o vsem tem, ali je že kdaj videl kakšnega nacionalnega nihilista od blizu, tako od blizu, da bi videl, kako požira s svojim nihilom sladoled, rad bi preštel, kolikokrat je Gojko Stanič v življenju izrekel stavek: "Zveza komunistov mora odigrati integrativno vlogo koncentracije komunistične samoupravljalke idejnosti in avantgardne vloge" in kaj mu sploh lahko pomeni, rad bi vedel, če ni nikoli sam sebi dolgočasen, rad bi vedel, ali si predstavlja, da bo moral imeti tak govor še osemnajst-tisočkrat.

Za nekaj pa smo mu vendarle lahko hvaležni: pohvala, da je večina študentov opredeljena za samoupravni demokratični socializem se nam mora zdeti kot odrešilna bilka. Kaj bi bilo, če ne bi imel Gojka Staniča! Pod njegovo osveščeno roko so črede kapitalističnih in klerikalnih študentov jedrno uzrle svojo pot in se opredelile. Zato se upravičeno lahko nekoliko pohvali. To je pravzaprav brezmadežno spočetje univerzitetne ga partijskega sekretarja. Za "večino opredeljenih študentov" je seveda nekoliko žaljivo, vendar pa tem opredeljenim študentom takšnih govorov ni treba poslušati, in imajo z njimi to mučno zvezo: čim več jih slišijo, tem manj so opredeljeni.

In kakšno zvezo imajo nacionalni nihilisti, napitniški govori, opredeljeni študentje in Gojko Stanič z luno? Očitno.

BIGHIŠA

(ideološko, zdaj grafično še ne, takisto ne računsko)

1) Družba

Vse je seveda na bazi čistega komunizma. Trgovanja (razen kolikor se potrebujejo bazične infra surovine) (od zunaj) sploh ni. Pač pa ravnaajo zunanje službe popolnoma neidealistično: niso imperialistične v primarnem pomenu, marveč si privoščijo ropanje bogatih.

Zunanje službe so ekvivalent BANK. Najverjetneje je, da si bi svetovni kapital zaklonišča poiskal prav v najvamejši državi.

Idealno je seveda, če se Bighiša celo v take in iste malverzacije ne spuša, saj je sama (Bighiša) po sebi dovolj močna, da more vleči ne kot sila marveč kot zgled. Zunanaj še vedno živijo vse supersile in ostale sile, ki jim Bighiša ni povšeči in jo hočejo ugonobiti

2) Sistem

Notranji sistem se gradi na bazi:

- izbora (smernice bodo pojasnjene drugič),
- nenehnega kultiviranja državljanov in
- kar največje aktiviranosti in prisotnosti kultiviranih državljanov.

Voditelja v Svetovnem smislu ne sme biti, onemogočiti ga in jih mora že celo sama arhitektura Bighiše (prikaži drugič), z druga pa visoka stopnja centraliziranega gospodarjenja.

Znanost (-priznajmo, da kibemetika predvsem), že v samem začetku onemogoči hujskače (kriteriji naj so precizirani spet tudi drugič), ki bi se potem znali kmalu sprevreči v Svetovne Voditelje

3) Državljeni

Vse prebivalstvo Bighiše ima mrzlično zavest, da se mora mrezlično boriti za golo življenje, ko se zunaj Svet pa seveda kolje. Politični singularizem, ideološki iralizem - to sta mesnati načeli Državljanov velike še. Intemacionalizem je preživelo podjetje. Vse je na tako visokem (kultiviranem nivoju, da sploh ni dezerterjev.

Povzetek iz širšega dela. Sinopsis: Prodati vse ozemlje SFR Jugoslavije in večino njenega imetja. Za težke denarce. Kvadratni meter za kvadratnim metrom. Izkupček pokrije stroške za gradnjo Bighiše. Aproximativno stoji tristonadstropna Bighiša (dvesto nadstropij oz. etaž pod zemljo) v Boki Kotarski ali na ozemlju Istre. V Bighiši je prostora optimalno za sto milijonov posameznikov, računa pa se, da Bighiša nikoli ne bo imela več kot deset milijonov prebivalcev.

Za propagandni oddelek projektnega urada:

Marko Švabič l.r.